

Maata Näkyvissä -festarit 2017

Suomalainen messu

Saarna – Juhana Tarvainen

Mark. 13:33–37

Jeesus sanoo:

”Pitäkää varanne, olkaa valveilla, sillä te ette tiedä milloin se aika tulee. Kun mies matkustaa vieraille maille ja talosta lähtiessään antaa kullekin palvelijalle oman tehtävän ja vastuun, niin ovenvartijan hän käskee valvoa. Valvokaa siis, sillä te ette tiedä, koska talon herra tulee: illalla vai keskiyöllä, kukonlaulun aikaan vai aamun jo valjetessa. Hän tulee äkkiarvaamatta - varokaa siis, ettei hän tapaa teitä nukkumasta. Minkä minä sanon teille, sen sanon kaikille: valvokaa!”

Samalla kuntosalilla käy kanssani vanha herra, ehkä melkein 80 vuotias. Hänellä on ärsyttävä tapa. Hän peesaa. Hän tulee siis samalle kuntosalin laitteelle välittömästi perässäni. Hän aloittaa ensin samoilla painoilla, joilla olen tehnyt sarjoja. Enemmän kuin harmittaa se, että hänen treeninsä näyttää paljon kevyemmältä ärsyttää se, että hän hengittää niskaan.

Viimeksi samaan aikaan salilla hän katsoi minua ja totesi hymyillen treenisarjojensa välissä: ”Ymmärätkö poika, miksi on niin kiire? Minun aikani loppuu pian.”

Vanha herra ymmärsi, että hänen soittorasiastaan ei melodiaa kuultaisi enää kauaa, vaikka kuinka kampea pyörittäisi. Ja vanha herra ymmärsi senkin, ettei viimeistä kertaa puhaltaessaan keuhkoistaan ilman pihalle, ei ole kovin olennaista paljonko nousee penkistä ja missä kunnossa kaksipäiset olkalihakset ovat.

Aika loppuu. Hän on saanut sitä runsasti, joku toinen ei saa elää noin montaa vuotta. Timo, josta Festareilla olemme kuulleet, ei saanut elää täällä kovin pitkään.

Minua tämän elämän katoavuus hirvittää, vaikka aikomukseni onkin vielä 45 vuoden päästä olla näyttämässä tuolla kuntosalilla nuoria aloittelijoille, miten rauta nousee. Olin hiljattain pyöräonnettomuudessa Helsingissä ja minusta on sen jälkeen tullut hyvin varovainen. Olen miettinyt elämän ja kuoleman rajaa. Tykkään pyöräillä edelleen, mutta olen tuolla Helsingin kaduilla pyöräillessäni ihan vitsi. Todellinen joulukuusi! Etuvallossani on toista tuhatta lumenia ja taaksepäin hohtaa kahdenlaista valoa, punaista ja vilkkuvaa. Minulla on sellaiset lapsilla pidettävät keltaiset heijastinliivit päällä ja käsissäni heijastavat käsineet. Päässäni on markkinoiden paksuin kypärä, se turvallisuustestissä parhaaksi valittu (ja sadesäällä senkin päälle saa keltaisen heijastvan sadesuojan) ja pinnoihin on kiinnitetty lisäheijastimet. Minä en halua jäädä keltään näkemättä. Minä olen pyörän selässä todellinen liikenneturvallisuuden Cheek – häikäisevän suuri uutinen ja nähtävyys.

Paitsi, että kaikki nämä valot ovat maksaneet melkein yhtä paljon kuin pyöräni, ne tarvitsevat virtaa – aivan valtavasti virtaa, liikaa virtaa siihen, että pääsisin täysillä valoilla töihin ja takaisin, Ja kohtasin kerran työmatkallani äkillisen valojen sammumisen. Odotin hiljaista valojen hiipumista, mutta kohtasin äkillisesti mustan marraskuun illan, se oli kuin kuolema.

Lisävirtalähteeni, powerbankini virta loppui. Kenelle täällä Festareilla on kännykän akku loppunut? Te tiedätte tilanteen! Se on kuin kuolema. Yhteys ulkomailmaan katkeaa. Yksinäisyys ympäröi. Pysähdyin pimeään Pohjois-Helsinkiin ja pelkäsin sitä, että minun aikani loppuu pian.

Yksin, hädässä ja pelossa ihminen käpertyy itseensä. Miettii itseään. Ja minäkin, ihminen, mietin pimeässä itseäni. Mietin elämän haurautta. Mietin sitä kuinka haurasta ja katoavaa kaikki elämä on, terveys, työ, perhe, Netflix, ystävät ja harrastukset, musta kahvi, vaalea kahvi, vasta paahdettu kahvi, kahvi maitovaralla, Helsingin Sanomat, maitorahka, palautusjuoma, kevyet juoksukengät, keittokinkku, saunapalvikinkku, ansaitut keuhut vaimolta, sykemittari GPS:llä, kuiva ruisleipä, voi, sopivat puvun housut, sopimattomat kotiverkkarit, puhtaan pyykin tuoksu, elokuu, toukokuu, huhtikuun kuudestoista päivä, kuivausrumpu, laadukkaat kaiuttimet, imuroitu koti, halkojen hakkuu, Clas Ohlsson ja vapaapäivä, työkaluosasto ja mikä tahansa päivä, hiljaisuus kaikkea ennen, yksinäisyys kaiken jälkeen, irtolihatiski, teollisuushalliin rakennettu urheiluliike, Juha Tapio, käsirasva, viisi ensimmäistä sekuntia hotellihuoneessa, yön aikana päivittynyt käyttöjärjestelmä, Yatzy, punaviini ja mustikka-smoothie, pesäpallo, mökkitie, ensimmäiset löylyt, tilava jalkatila, pieni kulutus ja vähäiset kasvihuonepäästöt.

Vain elämää. Vain elämää. Niin, se on vain elämää. Pieniä asioita, joista tavallinen kristitty suomalainen mies nauttii. Kohtuudella ja sopivasti annostellen. Vain elämää.

Ja sitten on myös niin, että se on vain tätä elämää. Tämä elämä on Jumalan antama lahja. Se on annettu lahjaksi ja se voidaan ottaa pois. ”Onnettomuus ei tule kello kaulassa” on vanha ja ehkä kulunutkin sanonta, mutta se on silti hyvin totta. Jos olet elämässäsi uupunut, menettänyt kontrollin elämästä tai murtautunut vahingossa luusi, tiedät mitä tarkoitan.

Tämän elämän hauraus on koskettavaa. Se ei kohtelee ihmisiä niin kuin me haluaisimme, että olisi joku järjestys, jossa ihmiset kohtaavat iankaikkisuuden rajan. Että kulkisimme liukuhihnalla, joka vääjäämättä kulkee kohti iäisyyttä, taivasta ja helvettiä. Olisi mielekästä ajatella olevamme lopulta liukuhihan päässä, pieni hetki ennen kuin Kristus kohdataan kasvoista kasvoihin. Hetki aikaa tehdä testamentti ja olla sinut itsensä, lähimmäistensä ja Jumalan kanssa. Mutta ystävät, se ei ole niin.

Jeesus kertoi meille, että hän tulee äkkiarvaamatta, suurena yllätyksenä meille kuin pieni lapsi presidenttiparille. Ajan ja iankaikkisuuden raja tulee siis äkkiä ja yllättäen.

Millä tavalla elämäsi muuttuisi, jos paljastaisin sinulle tässä tarkan hetken, päivämäärän ja tunnin, jolloin maailmanloppu tulee. Tulisiko hätä? Muuttuisiko arkesi, käytöksesi, arvomaailmasi tai hengellinen elämäsi viimeisinä vuosina, viikkoina tai päivinä, jotka saisit elää ennen maailmanloppua? Toivottavasti ei.

Toivottavasti jo tänään elät tietoisena, että Herra Jeesus tulee takaisin. Ja elät tietoisena, että sinunkin elämäsi päättymisen kohdalle on piirretty tarkka raja, etkä sinä voi neuvotella siitä. Siksi oikea hetki miettiä suhdetta Jumalaan on nyt. Toivon, että sinä elät jo tänään – kauniisti ilmaistuna – valvoen, siis uskoen Jeesukseen.

Valvominen on rehellisenä elämistä Jumalan edessä. Se on sitä, että kertoo Jumalalle asiat sellaisina kuin ne ovat. Se on tunnustamista, että on asettanut itsensä ja oman mukavuutensa lähimmäisen edun edelle. On tehnyt syntiä. Ja valvominen on myös turvautumista Jumalan lupauksiin. Ne vakuuttavat, että synnit on annettu anteeksi.

Sinä, jonka virta on loppunut, josta tuntuu, että olet jäänyt aivan yksin pimeään, hyvä Herrasi ja Vapahtajasi Valkeuden valo sulkee sinut syliinsä ja antaa levätä.

Sinä, jonka jalat tärisevät arjen raskauden alla, Kristus ei anna sinun lopullisesti hajota, hyytyä tai uupua. Hän kokoaa palasesi, paikkaa ja antaa palautua. Hän vie perille.

Sinä, joka uskossa ja elämässäsi nukahdit, vaikka piti valvoa, sinut hän herättää hyvällä uutisella: ei hätää lapseni, saat kaiken anteeksi, saat aloittaa uudelleen matkan kohti taivaaniloa, sitä paikkaa missä ei ole sairautta, murhetta eikä kuolemaa.